

Vrijdag 25 Mei 1917.

Dezen morgen om half zes donderde een ontzaglijke ontploffing door het luchtruim, onmiddellijk opgevolgd door botsende bonzen, hevig losbrandend, schier verward dooreen. Ik telde er zeven en vijftig. Geburen riepen elkander toe van op hun balkons en van uit hun vensters. Later vernam ik, dat in de nabijheid van de stad groote putten in den grond geslagen zijn, geen ongelukken aan menschen overkomen.

Al het pluimgedierte — kippen, eendvogels, kalkoenen, ganzen enz. zijn door de politie opgeschreven: koop en verkoop zijn niet vrij. Elk overlijden — heet dat ook zoo bij dieren? — hoeft bij de deutsche overheid te worden aangegeven. Een agent kwam ook mijn kippen opnemen twee en een half — dit laatste een klein engelsch henneken. Voor elke kip moet de eigenaar drie eieren in de week aan de Stad afleveren. Onmogelijk! Bij gebrek aan behoorlijke voeding, leggen de kippen weinig. Ter loops zij gezegd, dat ik in den winter '15- 16 alle kosten van onderhoud aantekende en tot het verbazend resultaat geraakte, dat ieder, gedurende dien winter gelegd ei, op acht frank kwam te staan. Ik ben door een bijzondere gunst ontslagen van het eierafleveren.

Eenige dagen geleden legde een der twee groote kippen — de witte — een windei. Ze wilde niet eten en zat ineengedrongen. Op hoop van hulp werd ze gedragen bij een dame, die goed bekend is met hoenderkweek.

“Haar eierstok is gebarsten, ze kan niet genezen, doe ze onverwijld dood,” luidde het vonnis.

Er werd nog wat mede gedraald. Ze zat in 't gras onder een traliekoffer. Ze kreeg melk en brood, at toch iets, maar legde voort gebroken eierdooiers. Nu naar de apotheekster ermede om raad.

“Ze is niet erg ziek, houd ze en geef ze ijzersulfaat,” sprak deze.

Een paar dagen geleden lag ze 's morgens dood: heel afgemagerd, maar met haar kam nog bloedrood.

“Jammer,” zei de meid, “ze was zoo vet, er zou een arme mensch goed mede zijn geweest.” Vet? Nu niet meer. Van ze nu nog aan iemand aan te bieden, kon er geen spraak wezen:

“Steek ze in een put, maar diep,” zei ik, en wij zochten een geschikte plaats. “Hier in de schaduw naast het ijve-looverhuisje,” en ik haastte mij weg.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)